

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Labimpito

Mga Ugnayang Propetiko: Ang Larawang Ginto ni Nebukadnezar at ang Kautusang Linggo

Jeff Pippenger
2023-12-12

Madalas itinutukoy ni Sister White ang ginintuang larawan sa kapatagan ng Dura bilang batas ng Linggo.

Isang sabbath ng diyus-diyosan ay itinatag, gaya ng itinayo ang gintong larawan sa kapatagan ng Dura. At kung paanong si Nebukadnezar, ang hari ng Babilonia, ay nagpalabas ng kautusan na ang lahat ng hindi yuyukod at sasamba sa larawang ito ay papatayin, gayon din ay ipahahayag na ang lahat ng hindi magbibigay-galang sa institusyon ng Linggo ay parurusahan ng pagkakabilanggo at kamatayan. Sa gayo'y ang Sabat ng Panginoon ay niyuyurakan. Ngunit ipinahayag ng Panginoon, 'Sa aba nila na nagpapalabas ng mga hindi matuwid na kautusan, at sumusulat ng mga pahirap na sila rin ang nagtakda' [Isaiah 10:1]. [Zephaniah 1:14-18; 2:1-3, quoted.] Manuscript Releases, tomo 14, 91.

Sa natatanging talatang ito, tumutukoy si Sister White sa aklat ni Zefanias, at sa gayon ay dinaragdagan niya ang ugnayang propetiko ng ika-2 at ika-3 kabanata ng aklat ni Daniel. Itinutukoy ni Zefanias na ang bayan ng Diyos ay dapat magtipon bago ang paglalabas ng dekreto. Itinutukoy rin niya ang isang mensahe ng trompeta, na sagisag ng mensaheng babala na itinutungo laban sa mga lungsod (mga Estado) at mga tore (mga Iglesia). Itinutukoy niya ang isang pagtitipon, na siyang elemento ng "pitong ulit," na nagaganap kapag iniaalay ang panalangin ng Levitico dalawampu't anim. Itinutukoy din niya ang isang "bansang hindi ninanais," habang binibigyang-diin ang pagdating ng pagpapatupad ng hatol ng Diyos na nagsisimula sa Batas ng Linggo at patuloy na tumitindi hanggang sa Ikalawang Pagparito ni Cristo.

Ang nauuna sa dekreto ng pagpapatupad ng batas ng Linggo ay ang pagbuo ng larawan ng hayop. Ang pagbuo ng larawan ng hayop ang siyang nakikitang pagsubok na humaharap sa mga kabilang sa bayan ng Diyos, na dati nang nakapasa sa pagsubok ukol sa pagkain. Bago ang dekreto ng iyon, na siyang pangatlo (ang litmus test), ang bayan ng Diyos, na tinukoy ni Zefanias bilang isang "bansang hindi ninanais," ay tinatawagan na magtipon. Ang unang propesiya ni Ezekiel ay ang mensahe ng pagtitipon, subalit natutupad lamang ito para sa mga kumikilala sa kanilang kalagayang pagkakawatak-watak at nananalangin ng panalangin ng Levitico dalawampu't anim, gaya ng ginawa ni Daniel sa kabanata siyam.

Malapit na ang dakilang araw ng Panginoon, malapit na, at lubhang nagmamadaling dumarating; ito'y ang tinig ng araw ng Panginoon: ang makapangyarihang mandirigma ay hihiyaw doon nang mapait. Ang araw na yaon ay araw ng poot, araw ng kapighatian at kahirapan, araw ng pagkawasak at pagkatiwangwang, araw ng kadiliman at kalumbayan, araw ng mga ulap at makapal na kadiliman, araw ng pakakak at hudyat laban sa mga bayang may kuta, at laban sa mga matataas na moog. At magdadala ako ng kapighatian sa mga tao, na

silay lalakad na gaya ng mga bulag, sapagkat silay nagkasala laban sa Panginoon; at ang kanilang dugo ay mabubuhos na parang alabok, at ang kanilang laman na parang dumi. Ni ang kanilang pilak ni ang kanilang ginto ay hindi makapagliligtas sa kanila sa araw ng poot ng Panginoon; kundi lalamunin ng apoy ng kaniyang panibugho ang buong lupain; sapagkat gagawin niya ang isang biglang pag-ubos sa lahat ng nananahan sa lupain. Magtipon kayo, oo, magtipun-tipon, O bansang hindi kanais-nais; bago lumabas ang pasiya, bago ang araw ay pumanaw na gaya ng ipa, bago dumating sa inyo ang mabangis na poot ng Panginoon, bago dumating sa inyo ang araw ng poot ng Panginoon. Hanapin ninyo ang Panginoon, kayong lahat na mga maamo sa lupa, na nagsagawa ng kaniyang kahatulan; hanapin ninyo ang katuwiran, hanapin ninyo ang kaamuan: baka kayo'y maitago sa araw ng poot ng Panginoon. Sofonias 1:14-2:3.

Ang "makapangyarihang lalaki" sa Kasulatan ay isang lalaking may kapangyarihan, at ang unang pagtukoy sa "makapangyarihang lalaki" ay si Gideon.

At dumating ang isang anghel ng Panginoon, at naupo sa ilalim ng isang encina na nasa Ofra, na nauukol kay Joas na Abiezerita; at ang kaniyang anak na si Gedeon ay gumigiik ng trigo sa pisaan ng ubas, upang ikubli ito sa mga Midianita. At ang anghel ng Panginoon ay nagpakita sa kaniya at sinabi sa kaniya, Ang Panginoon ay sumasaiyo, ikaw na lalaking makapangyarihan sa tapang. At sinabi sa kaniya ni Gedeon, Ay, Panginoon ko, kung ang Panginoon ay sumasaamin, bakit nga nangyari sa amin ang lahat ng ito? at nasaan ang lahat ng kaniyang mga kababalaghan na isinaysay sa amin ng aming mga magulang, na sinasabi, Hindi ba tayo iniahon ng Panginoon mula sa Egipto? ngunit ngayo'y pinabayaan kami ng Panginoon, at ibinigay kami sa kamay ng mga Midianita. At tiningnan siya ng Panginoon, at sinabi, Humayo ka sa lakas mong ito, at ililigtas mo ang Israel sa kamay ng mga Midianita: hindi ba't ako ang nagsugo sa iyo? At sinabi niya sa kaniya, Ay, Panginoon ko, sa ano ililigtas ko ang Israel? narito, ang angkan ko ay dukha sa Manases, at ako ang pinakahamak sa sambahayan ng aking ama. At sinabi sa kaniya ng Panginoon, Tunay na ako'y sasaiyo, at tatalunin mo ang mga Midianita na gaya ng iisang tao. Mga Hukom 6:11-16.

Sa Zefanias, ang makapangyarihang lalaki, na siya ring si Gedeon, ay dapat sumigaw nang mapait. Ang salitang "cry" ay sagisag ng Hatinggabing Sigaw sa mga huling araw, at ang salitang "bitter" ay kumakatawan sa matuwid na galit. Si Gedeon, o ang "makapangyarihang lalaki" ni Zefanias, ay sagisag ng mensahe ni Elias na may pananagutang ipakita sa bayan ng Diyos ang kanilang mga kasalanan, at siyempre ang mga kasalanan ng kanilang mga ama.

Humiyaw ka nang malakas, huwag kang magpigil, itaas mo ang iyong tinig na gaya ng pakakak, at ipahayag mo sa aking bayan ang kanilang pagsalangsang, at sa sambahayan ni Jacob ang kanilang mga kasalanan. Isaias 58:1.

Lahat ng mga propeta ay nagsusumaayon sa isa't isa sa mga huling araw, kaya't ang mensaheng trumpeta ni Isaias ay siya ring "sigaw" ng makapangyarihang lalaki na binanggit ni Sofonias, na si Gedeon, at lahat sila ay tumutukoy sa mensaherong si Elias at sa kaniyang gawain sa mga huling araw. Sa Isaias, itinutukoy ng mga sumusunod na talata ang kanilang mga kasalanan bilang pangangahas, sapagkat inaakala nilang tunay silang sumasamba at naglilingkod sa Panginoon.

Gayon ma'y hinahanap nila ako araw-araw, at kinalulugdan nilang malaman ang aking mga lakad, na gaya ng isang bansang gumaganap ng katuwiran at hindi tinalikuran ang palatuntunan ng kanilang Diyos: hinihingi nila sa akin ang mga palatuntunan ng katarungan; nalulugod silang magsilapit sa Diyos. Isaias 58:2.

Ang mapait na sigaw ng makapangyarihang tao ay ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, na kinabibilangan ng pagsisiwalat na ang Hulyo 18, 2020 ay isang mapangahas na kasalanan laban sa Panginoon na dapat pagsisihan at ipagtapat. Ang ubod ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay ang pagbuo ng larawan ng halimaw, at ang kasunod na paghatol na ipinataw ng Islam sa Estados Unidos, at pagkaraan ay sa sanlibutan.

Kapag natupad ang panalanging nasa Levitico 26 sa katapusan ng ilang ng tatlo't kalahating araw ng Apocalipsis 11, ihihiwalay ang mahalaga sa hamak. Ang matatalino at ang mangmang ay magkakaroon o hindi ng gintong langis, at sa panahong iyon sila ay magiging gaya ng "isang tao" ni Gedeon. Ayon kay Zefanias, bago ang dekreto ng batas sa Linggo, si Gedeon, na siyang Elias, na siyang Ezekiel, na siyang makapangyarihang lalaki, ay ihaharap ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, kasabay ng kapaitan ng pagpapakita sa bayan ng Diyos ng kanilang kasalanan sa pakikilahok sa hula hinggil sa Hulyo 18, 2020, at ng kanilang di-makatwirang pagtatangkang bigyang-katwiran ang kanilang hula matapos itong lubusang mabigo.

Tinutukoy ni Sofonias ang isang pagtitipon ng bayan ng Diyos sa mga huling araw na nauuna sa dekreto ng batas sa Linggo. Ang nasabing pagtitipon ay kinakatawan din ng unang propesiya ni Ezekiel sa kabanata tatlumpu't pito.

Kaya ako'y nagpropesiya ayon sa ipinag-utos sa akin: at habang ako'y nagpopropesiya, nagkaroon ng isang ingay, at, narito, isang pagyanig, at ang mga buto ay nagdikit-dikit, buto sa kaniyang buto. At nang aking masdan, narito, ang mga litid at ang laman ay lumitaw sa ibabaw nila, at ang balat ay tumakip sa kanila sa ibabaw: ngunit walang hininga sa kanila. Ezekiel 37:7, 8.

Nagpropesiya si Ezekiel sa mga tuyong buto na nakahandusay na patay sa lansangan ng lungsod na tinutukoy sa Pahayag kabanata labing-isa, kung saan ipinako rin sa krus ang ating Panginoon. Una, sila'y pinagtipon.

At ang kanilang mga bangkay ay nakahandusay sa lansangan ng dakilang lungsod, na sa espirituwal ay tinatawag na Sodoma at Egipto, na doon din ipinako sa krus ang ating Panginoon. At ang mga mula sa mga bayan at mga lipi at mga wika at mga bansa ay makakakita sa kanilang mga bangkay sa loob ng tatlong araw at kalahati, at hindi nila ipahihintulot na mailibing ang kanilang mga bangkay. At ang mga nananahan sa ibabaw ng lupa ay magagalak dahil sa kanila, at magdiriwang, at magpapalitan ng mga kaloob sa isa't isa; sapagkat pinahirapan ng dalawang propetang ito ang mga nananahan sa ibabaw ng lupa. Apocalipsis 11:8-10.

Sila ay natitipon samantalang ang tatlo't kalahating araw ay papalapit sa katapusan. Ang tatlo't kalahating araw ay kumakatawan sa panahong paghihintay ng Kabanata Dalawampu't Lima ng Mateo, ngunit ito rin ang pangangalat ng "pitong panahon" ng Levitico Dalawampu't Anim. Ang

mga natipon ay dati nang nangalat, at kinikilala sila ni Zefanias bilang isang “bansang hindi ninanais.” Ang bansang hindi ninanais ay yaong mga naging patay sa mga lansangan habang ang sanlibutan ay nagalak sa kanilang mga bangkay, ngunit sila’y natitipon at pagkatapos ay nagiging bansa na siyang pinupuntirya ng pag-atake ng kapangyarihan ng dragon sa mga huling araw, na itinatanghal ang patutot ng Tiro bilang kanilang ulo.

Isang Awit o Salmo ni Asaf. Huwag kang tumahimik, O Diyos; huwag kang magpakatahimik, at huwag kang manatiling walang-kibo, O Diyos. Sapagkat, narito, ang iyong mga kaaway ay gumagawa ng kaguluhan; at silang napopoot sa iyo ay itinaas ang ulo. Sila’y nagpanukalang may katusuhan laban sa iyong bayan, at nagsanggunian laban sa iyong mga itinatago. Kanilang sinabi, Halika, at ating lipulin sila upang sila’y huwag nang maging isang bansa; upang ang pangalan ng Israel ay hindi na maalaala pa. Sapagkat sila’y nagsanggunian nang magkakaisang loob; sila’y nakipagtipan laban sa iyo. Awit 83:1-5.

Nilalayan nilang kunin ang espirituwal na Israel sa mga huling araw at ihagis sila sa nagniningas na pugon ni Nebukadnezar. Sa unang pagdinig ng mga patay na buto sa “tinig” ni Isaias, na sumisigaw ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, nasa ilang pa rin sila ng tatlo’t kalahating araw. Pagkatapos, kinakailangan nilang pumili kung tatanggapin o tatanggihan ang Mang-aaliw na ipinangako ni Cristo na ipapadala, na magpapatunay sa kanila tungkol sa kanilang kasalanan noong Hulyo 18, 2020.

Aliwin ninyo, aliwin ninyo ang aking bayan, wika ng inyong Diyos. Salitain ninyo sa Jerusalem ang kaaliwan, at ipahayag ninyo sa kanya, na ang kanyang pakikidigma ay natapos na, na ang kanyang kasamaan ay pinatawad; sapagkat tinanggap niya mula sa kamay ng Panginoon ang doble para sa lahat ng kanyang mga kasalanan. Tinig ng isang sumisigaw sa ilang: Ihanda ninyo ang daan ng Panginoon, ituwid ninyo sa disyerto ang isang lansangan para sa ating Diyos. Bawat libis ay itataas, at bawat bundok at burol ay ibababa; at ang baluktot ay itutuwid, at ang mga baku-bakong dako ay papatagin. At ang kaluwalhatian ng Panginoon ay mahahayag, at makikita ito ng lahat ng laman nang magkakasama; sapagkat ang bibig ng Panginoon ang nagsalita nito. Isaias 40:1-5.

Ang talatang tumutukoy sa gawain ng tinig na sumisigaw sa ilang ay naglalaman ng masinsing kabatiran. Ang kaniyang mensahe ay ibabatay sa isang pagbubunyag ng likas ni Cristo, gaya ng isinasagisag ng katotohanang ang "kaluwalhatian," na siyang likas ni Cristo, ay mahahayag. Ang Pahayag ni Jesu-Cristo na inaalisan ng tatak bago mismo ang pagsasara ng probasyon ay isang pag-aalis ng tatak sa likas ni Cristo, gaya ng kinakatawan ng sangkap ng Kaniyang likas na isinasagisag bilang Alpha at Omega. Mahahayag din na ang Kaniyang likas ay "katotohanan."

Isa pang detalye ay na kapag ang tinig ay nagsimulang sumigaw, siya ay nasa ilang pa rin ng tatlo at kalahating araw, sapagkat siya’y sumisigaw sa ilang. Sa diwang propetiko, kapag nagsisimula ang kaniyang gawain, ang dalawang saksi ay patay pa rin sa lansangang dumaraan sa lambak ni Ezekiel. Isa pang tiyak na katotohanan ay na kapag sinimulan ng tinig ang kaniyang gawain, ang buong sanlibutan ay magkakaroon ng daan sa mensahe. Isa pang obserbasyon ay na ang mensahe ay ibinibigay sa kapanahunan ng mga huling araw, kung kailan pinapawi ni Cristo ang mga kasalanan ng isang daan at apatnapu’t apat na libo, sapagkat ang kanilang kalikuan ay napatawad

na. Ang malungkot na katotohanang ipinahahayag din, “line upon line,” ay na tanging yaong tumutupad sa mga kahingian ng ebanghelyo ang tatanggap ng kapatawarang isinasakatuparan sa kasaysayang iyon.

Tanging ang mga tutugon sa mga kahingiang kaugnay ng panalangin sa Levitico dalawampu’t anim ang magkakaroon ng pagpapawi ng kanilang mga kasalanan at ng mga kasalanan ng kanilang mga ama, sapagkat tatanggap sila ng “ibayong kabayaran dahil sa lahat ng kaniyang mga kasalanan.” Ang “kamay” ng Panginoon na nauugnay sa kanilang mga kasalanan at sa mga kasalanan ng kanilang mga ama ay isang sagisag ng unang pagkabigo, kung saan itinakip ng Panginoon ang Kaniyang kamay sa isang kamaliang nagbunga ng unang pagkabigo. Sa kasaysayan ng mga Millerite, hinadlangan ng Kaniyang kamay ang bayan ng Diyos na makita ang isang nakatagong katotohanan. Sa kasaysayang iyon, ang Kaniyang kamay ay kumakatawan sa Kaniyang banal na probidensiya. Sa mga huling araw, ang Kaniyang kamay ay kumakatawan sa pagtanggap ng bayan ng Diyos sa isang ipinahayag na katotohanan ng bayan ng Diyos, at ang Kaniyang kamay noon ay kumakatawan sa Kaniyang banal na paghatol.

Sa tinig ng unang propesiya ni Ezekiel, ang mga patay ay nabubuo nang magkakasama, ngunit hindi pa nakatindig bilang isang makapangyarihang hukbo. Ang ikalawang propesiya sa kabanata tatlumpu’t pito ng Ezekiel ay isinasakatuparan iyon sa pagdadala ng hiningang nagmumula sa apat na hangin.

At sinabi niya sa akin, Magpropesiya ka sa hangin; magpropesiya ka, anak ng tao, at sabihin mo sa hangin, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Manggaling ka mula sa apat na hangin, O hininga, at huminga ka sa mga pinatay na ito, upang sila’y mabuhay. Kaya ako’y nagpropesiya ayon sa iniutos niya sa akin, at pumasok sa kanila ang hininga, at sila’y nabuhay, at tumindig sa kanilang mga paa, isang lubhang malaking hukbo. Pagkatapos ay sinabi niya sa akin, Anak ng tao, ang mga butong ito ay ang buong sambahayan ni Israel: narito, sinasabi nila, Natuyo ang aming mga buto, at ang aming pag-asa ay naglaho; kami ay lubos na nahiwalay. Kaya nga magpropesiya ka at sabihin mo sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Narito, bayan ko, bubuksan ko ang inyong mga libingan, at iaahon ko kayo mula sa inyong mga libingan, at dadalhin ko kayo sa lupain ng Israel. At malalaman ninyo na Ako ang Panginoon, kapag binuksan ko ang inyong mga libingan, bayan ko, at iniaahon ko kayo mula sa inyong mga libingan, at ilalagay ko ang aking Espiritu sa inyo, at kayo’y mabubuhay, at ilalagay ko kayo sa inyong sariling lupain; kung magkagayo’y malalaman ninyo na Ako, ang Panginoon, ang nagsalita nito at nagsagawa nito, sabi ng Panginoon. Ezekiel 37:9-14.

Ang hiningang iyon ng propesiya ni Ezekiel ay ang mensaheng pantatak, sapagkat ito’y nagmumula sa apat na hangin.

At pagkatapos ng mga bagay na ito, nakita ko ang apat na anghel na nakatayo sa apat na sulok ng lupa, na pinipigil ang apat na hangin ng lupa, upang huwag umihip ang hangin sa lupa, ni sa dagat, ni sa alinmang punongkahoy. At nakita ko ang isa pang anghel na umaakyat mula sa silangan, na taglay ang tatak ng Diyos na buhay; at siya ay sumigaw nang malakas sa apat na anghel, na sa kanila ay ipinagkaloob na saktan ang lupa at ang dagat, na sinasabi, Huwag ninyong saktan ang lupa, ni ang dagat, ni ang mga punongkahoy, hanggang sa matatakan

namin sa kanilang mga noo ang mga alipin ng aming Diyos. Pahayag 7:1-3.

Ang apat na hangin ay bumabangon mula sa silangan, at ayon sa propesiya, ang Islam ay kapwa “ang hanging silanganan” at “ang mga anak ng silangan.” Ang “hininga” ni Ezekiel, na nagbabago sa mga katawan na nabuo upang maging “isang dakila at lubhang malaking hukbo,” ay ang mensaheng nagtatatak sa isang daan at apatnapu’t apat na libo. Ang mensaheng pagtatatak ng Apocalipsis kabanata pito ay nagmumula sa silangan. Ang mensaheng iyon ay ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, at tinutukoy ito ni Zefanias bilang hudyat ng pakakak, “laban sa mga bayang may kuta, at laban sa matataas na moog.”

Ang tore ay isang sagisag ng Simbahan.

Sa talinghaga, ang may-ari ng sambahayan ay kumakatawan sa Diyos; ang ubasan, sa bansang Hudyo; at ang bakod, sa banal na kautusan, na siyang naging kanilang pananggalang. Ang moog ay sagisag ng templo. *The Desire of Ages*, 597.

Sa propesiya sa Bibliya, ang isang lungsod ay isang kaharian. Ang Papado ay ang "Babilonya," "yaong dakilang lungsod." Ang Pransiya, at pagkaraan nito ang Estados Unidos, ay ang "dakilang lungsod" ng "Sodoma at Ehipto." Ang Jerusalem ang "dakilang lungsod" na bumababa mula sa langit. Ang mensahe ni Zefanias ay laban sa mga lungsod at mga tore, o laban sa pagsasanib ng simbahan at estado, na, ayon sa kahulugan, ay ang larawan ng hayop. Ito ang "lihim" na mensahe ng ikalawang kabanata ni Daniel.

Bago pa ipalabas ang dekreto ng batas ng Linggo, na siyang pagsubok ng gintong larawan ni Nebukadnezar sa ikatlong kabanata ng Daniel, ang mga patay ay magigising at mababago upang maging isang makapangyarihang hukbo upang ipahayag ang mensaheng tumutukoy sa at sumasalungat sa pagbuo ng pagsasanib ng simbahan at estado, habang kinikilala rin na ang Islam ang kasangkapan ng providensiya ng Diyos na ginagamit Niya upang ipatupad ang Kaniyang paghatol sa mga nagpapatupad ng pagsamba tuwing Linggo, gaya ng Kaniyang ginawa sa nagdaang kasaysayan. Tinutukoy ng mensahe na kapag ganap nang nahubog ang larawan, at ipinatutupad na ang tatak ng hayop, igagawad ang hatol.

Sa ikatlong kabanata ng Daniel ay walang tuwirang pagtukoy sa larawan ng hayop na humahantong at umaabot sa ganap na kahinugan sa batas sa Linggo, ngunit hindi maaaring magkaroon ng ikatlong mensahe nang walang una at ikalawa, sapagkat ang ikalawang kabanata ng Daniel ay dapat maisama sa pagbubunyag ng mga katotohanang kinakatawan sa ikatlong kabanata ng Daniel. Ang “lihim” ng panaginip tungkol sa larawan sa ikalawang kabanata ay tumutukoy sa bayan ng Diyos na dumarating sa pagkilala sa mga implikasyong may kinalaman sa buhay at kamatayan ng larawan ng hayop ni Nebukadnezar.

Hinihingi ng pinabanal na pangangatwiran na, pagkapasiya ni Nabucodonosor na magdaos ng seremonya ng pagtatalaga para sa kanyang gintong diyus-diyusan, ang diyus-diyusan ay dapat munang maitayo, at ang mga musikero ay kailangang magsanay sa musikang tutugugin nila sa seremonya. Kailangang may naunang paghahanda sa pagtatayo na isinasagawa sa loob ng isang yugto ng panahon—may paghuhukay, paglalagay ng pundasyon, mga andamyo, at paroo’t paritong

mga manggagawa—at ang paghahandang iyon ay ang paghubog ng larawan ng panaginip ni Nabucodonosor; subalit sa kaniyang kapalaluan ay pinagpasyahan ni Nabucodonosor na gumawa ng larawan ng iisang hayop lamang, hindi ng lahat ng mga kaharian ng propesiya sa Biblia. Ang pagtatayo ng larawang iyon ang pagsubok na dapat maipasa ng bayan ng Diyos bago magsara ang probasyon, at bago sila matatakan, bago tumugtog ang musika.

Tinutukoy rin ng lohikang pinabanal na sina Shadrach, Meshach, at Abednego ay hindi ang tanging mga aliping Hebreo na nakasaksi sa mga paunang paghahanda para sa pagtatalaga ng gintong larawan. Sila lamang ang mga Hebreo na nakaunawa sa mga implikasyon ng mga paghahandang iyon bilang isang babala hinggil sa buhay at kamatayan, at nagsagawa ng sarili nilang paghahanda para sa darating na krisis.

Sa sipi mula kay Sister White sa pasimula ng artikulong ito, hindi lamang niya inihahanay ang dekreto ni Zefanias sa ginintuang larawan ni Nebukadnezar at sa batas ng Linggo, kundi itinutukoy din niya ang di-makatarungang dekreto ni Isaias.

Sa aba nila na nagpapalabas ng mga kautusang di-makatarungan, at sumusulat ng pang-aaping kanilang itinakda; upang ilihis ang nangangailangan mula sa kahatulan, at alisin ang karapatan ng dukha sa aking bayan; upang ang mga babaing bao ay maging kanilang biktima, at manakawan nila ang mga ulila! At ano ang gagawin ninyo sa araw ng pagdalaw, at sa pagkawasak na darating mula sa malayo? Kanino kayo tatakas upang humingi ng saklolo? At saan ninyo iiwan ang inyong kaluwalhatian? Isaias 10:1-3.

Ang “di-makatarungang dekreto” ni Isaias ay ang batas sa Linggo, at ito ang “araw ng pagdalaw” at “pagkatiwangwang” para sa Estados Unidos, sapagkat ang “pambansang pagtalikod” ay sinusundan ng “pambansang pagkawasak.” Ayon kay Isaias, sa batas sa Linggo, na siya ring ginintuang larawan ni Nebukadnezar, ang “pagkatiwangwang” “ay darating mula sa malayo.”

Alalahanin ninyo ito, at magpakalalaki kayo; ibalik ninyo ito sa inyong isipan, O kayong mga sumasalangsang. Alalahanin ninyo ang mga dating bagay ng unang panahon; sapagkat ako ang Diyos, at wala nang iba; ako ang Diyos, at walang gaya ko, na nagpapahayag ng wakas mula sa pasimula, at mula sa mga panahong sinauna ang mga bagay na hindi pa nagaganap, na nagsasabi, Mananatili ang aking payo, at aking isasagawa ang buong kaluguran ko; tumatawag ng ibong mandaragit mula sa silangan, ng lalaking nagsasakatuparan ng aking payo mula sa malayong lupain; oo, aking sinalita, at akin ding isasakatuparan; aking ipinasiya, at akin ding gagawin. Pakinggan ninyo ako, kayong matitigas ang puso, na malayo sa katuwiran: Ilalapit ko ang aking katuwiran; hindi ito magiging malayo, at ang aking kaligtasan ay hindi magluluwat; at maglalagay ako ng kaligtasan sa Sion para sa Israel, na aking kaluwalhatian. Isaias 46:8-13.

Inilalagay ni Isaias ang bahaging ito sa katapusan ng panahon ng paghihintay, sapagkat kung magkagayon ang Kanyang “kaligtasan ay” hindi na “magluluwat.” Ito ay nasa katapusan ng tatlo’t kalahating araw ng ikalabing-isang kabanata ng Pahayag. Ang katapusan ng panahon ng paghihintay ay tinatandaan ng pagdating ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, kung kailan tumindig ang dakilang hukbo ni Ezekiel. Kapag sila’y tumindig, itinataas sila bilang isang watawat sa Pahayag kabanata labing-isa.

At pagkaraan ng tatlong araw at kalahati ay pumasok sa kanila ang Espiritu ng buhay mula sa Diyos, at sila'y tumindig sa kanilang mga paa; at bumagsak ang malaking takot sa mga nakakita sa kanila. At nakarinig sila ng isang malakas na tinig mula sa langit na nagsasabi sa kanila, Umakyat kayo rito. At umakyat sila sa langit sa isang ulap; at nakita sila ng kanilang mga kaaway. At sa oras ding yaon ay nagkaroon ng isang malakas na lindol, at gumuho ang ikasampung bahagi ng lungsod, at sa lindol ay napatay ang pitong libong tao; at ang nalabi ay lubhang natakot at nagbigay ng kaluwalhatian sa Diyos ng langit. Ang ikalawang aba ay nakaraan; at, narito, ang ikatlong aba ay dumarating na agad. Apocalipsis 11:11-14.

Ang dalawang saksi ng Apocalipsis labing-isa ay umaakyat sa langit bilang “watawat,” sa gayon ding oras ng lindol, na siyang batas ng Linggo. Sa panahong iyon, o gaya ng sabi ni Juan, “sa oras na yaon,” ayon kay Isaias, kabanata apatnapu't anim, tinatawag ng Diyos ang “lalaki” na nagsasagawa ng Kanyang payo, na siya rin namang “isang ibong maninila mula sa silangan.” Ang ibong maninila, na siya ring “lalaki” na ginagamit ng Diyos upang isakatuparan ang Kanyang payo, ay nagmumula sa “isang malayong lupain.” Sa kabanata sampu ng Isaias, sa panahon ng “likong kautusan” na siyang batas ng Linggo, ang “pagkawasak” ng Estados Unidos ay nagmumula sa “malayo.” Ang “silangan” ay sagisag ng Islam, sapagkat sa hula sila ay kapwa “mga anak ng silangan,” at “ang hanging silangan.” Ang “ibon” sa hula ay isang relihiyon, gaya ng inilarawan ang Babilonia bilang isang hawla na puno ng mga kinasusuklaman at maruruming ibon. Ang “ibong maninila” na nagmumula sa isang malayong lupain sa silangan ay ang relihiyon ng Islam.

At siya'y sumigaw nang makapangyarihan, na may malakas na tinig, na sinasabi, Bumagsak na, bumagsak na ang dakilang Babilonia, at naging tahanan ng mga demonyo, at kanlungan ng bawat maruming espiritu, at kulungan ng bawat marumi at kasuklam-suklam na ibon. Pahayag 18:2.

Ang tatluhan pagkakaisa ng makabagong Babilonya ay kumakatawan sa tatlong anyo ng pamahalaan, at gayundin sa tatlong anyo ng relihiyon. Ang relihiyon ng Nagkakaisang mga Bansa ay espiritismo, ang relihiyon ng Estados Unidos ay tumalikod na Protestantismo at ang relihiyon ng papa ay Katolisismo. Ang lahat ng mga sistemang panrelihiyon na iyon ay minsan isinasagisag bilang mga babae, ngunit gayundin bilang mga ibon. Ang kapangyarihang panrelihiyon at pampolitika ng Nagkakaisang mga Bansa, na ang Estados Unidos ang pangunahing hari, ang nagluluklok sa papasiya sa trono ng daigdig. Sa aklat ni Zacarias, dalawang ibon ang nagluluklok sa papa, na kinilala ni apostol Pablo bilang ang “masama” sa Ikalawang Tesalonica.

Pagkatapos ay lumabas ang anghel na nakikipag-usap sa akin, at sinabi sa akin, Itaas mo ngayon ang iyong mga mata, at tingnan mo kung ano itong lumalabas. At sinabi ko, Ano ito? At sinabi niya, Ito ay isang efa na lumalabas. At wika pa niya, Ito ang kanilang anyo sa buong lupa. At, narito, naitaas ang isang talento ng tingga; at ito ay isang babae na nakaupo sa gitna ng efa. At sinabi niya, Ito ang kasamaan. At inihulog niya ito sa gitna ng efa; at inihagis niya ang talentong tingga sa bunganga nito. Pagkatapos ay itinaas ko ang aking mga mata at tumingin, at, narito, lumabas ang dalawang babae, at ang hangin ay nasa kanilang mga pakpak; sapagkat sila'y may mga pakpak na gaya ng mga pakpak ng tagak: at iniangat nila ang efa sa pagitan ng lupa at ng langit. Kaya't sinabi ko sa anghel na nakikipag-usap sa akin, Saan

dinadala ng mga ito ang efa? At sinabi niya sa akin, Upang itayuan ito ng isang bahay sa lupain ng Shinar: at maitatag iyon, at ilalagay doon sa sarili nitong saligan. Zacarias 5:5-11.

Ang efa ay isang sisidlang panukat. Ang dalawang babaeng naglalagay ng efa, o ang sisidlang na sa gitna nito ay nakaluklok ang Papado, ay dalawang iglesia. Kukunin ng dalawang relihiyon ang relihiyong tinutukoy sa Bibliya bilang "yaong masama" at magtatayo para sa kanya ng isang bahay sa lupain ng Shinar. Ang Shinar ay isa pang pangalan ng Babilonya, at ang Simbahang Katolika ay ang Babilonyang Dakila sa mga huling araw.

Ang dalawang babae na “nagtatag” sa babaeng masama sa Babilonia ay may “hangin sa kanilang mga pakpak.” Ang mga babaing iyon ay mga ibon din, sapagkat mayroon silang “pakpak,” at ang kanilang katuwiran sa paglalagay sa babae ay ang “hangin” ng Islam, sapagkat ang Islam ang nagbubuklod ng kamay ng bawat tao. Ang babaeng inaangat ay nakapiit na sa efa mula pa sa kanyang nakamamatay na sugat noong 1798, sapagkat may tinggang pabigat na inilagay sa bunganga ng efang kinaroroonan niya. Ngunit kapag nagsimula ang tugtugin ng seremonya ng pagsamba ni Nebukadnezar, aalisin ng dalawang babae ng tumalikod na Protestantismo at Espiritismo ang tinggang pabigat, at itataas ang ikawalong ulo, na kabilang sa pito.

"Samantalang papalapit tayo sa huling krisis, lubhang mahalagang umiiral ang pagkakasundo at pagkakaisa sa mga kasangkapan ng Panginoon. Ang sanlibutan ay lipos ng unos, digmaan, at pagkakasalungatan. Gayunman, sa ilalim ng iisang ulo—ang kapangyarihang papal—magkakaisa ang mga tao upang salungatin ang Diyos sa katauhan ng Kanyang mga saksi. Ang pagbubuklod na ito ay pinatatag ng dakilang tumalikod. Habang pinagsisikapan niyang pag-isahin ang kanyang mga ahente sa pakikipagdigma laban sa katotohanan, siya rin ay gagawa upang hatiin at pangalatin ang mga tagapagtaguyod nito. Paninibugho, masasamang hinala, at paninirang-puri ay kanyang inuudyukan upang magbunga ng alitan at hidwaan." Testimonies, tomo 7, 182.

Itinataas ng tatluhan pagkakaisa ang kapapahan bilang ulo, sapagkat nilalayon nilang wasakin ang bansang hindi ninanais.

Sapagkat, narito, ang iyong mga kaaway ay nangagiingay; at silang napopoot sa iyo ay nagsitaas ng ulo. Nagbalak sila ng tusong payo laban sa iyong bayan, at nagsanggunian laban sa iyong mga kinakanlong. Kanilang sinabi, Halina, at pawiin natin sila sa pagiging isang bansa; upang ang pangalan ng Israel ay huwag nang maalaala. Awit 83:2-4.

Ang ibon ay isang relihiyon, at ang “ibong maninila mula sa Silanganan” na tinatawag ng Diyos sa “oras” ng batas sa Linggo, kapag ang mensahe ng “Sigaw sa Hatinggabi” ay ipinangangaral, ay ang Islam. Kaya’t sa mismong oras na ang mga patay na muling binuhay ay umaakyat sa langit bilang watawat, ang “ikatlong sa aba” ng Islam ay agad dumarating. Ito ang dahilan kung bakit sinasabi ni Isaias sa talatang isa ng ikasampung kabanata, “Sa aba” nila na nagpapalabas ng mga di-makatarungang dekreto. Ang mga “Sa aba” sa Apocalipsis ay ang Islam, at ang Islam ang hatol ng probidensiya, o kasangkapan, o pamalo (Isaias 10:5) na ginagamit ng Diyos upang parusahan ang Estados Unidos dahil sa pagpapatupad ng pagsamba sa Linggo.

Sa Isaias kabanata apatnapu't anim, tinutukoy ang "mabangis na ibon mula sa silangan" bilang "ang lalaking nagsasakatuparan ng Aking payo." Ang "lalaking" iyon ay ang Islam, at siya ay tinatawag na "mula sa isang malayong lupain," sapagkat "nilayon" ng Diyos na hatulan ang Estados Unidos, at pagkaraan nito, ang sanlibutan, dahil sa pagpapatupad ng Linggo, gaya ng ginawa Niya noong unang panahon sa paganong Roma at sa unang apat na trompeta, at pagkatapos ay sa papal na Roma sa ikalima at ikaanim na mga trompetang "Woe." Ang Kanyang layunin sa Isaias kabanata apatnapu't anim ay tawagin ang "mabangis na ibon mula sa silangan," at ipinaalam Niya sa Kanyang bayan na nagnanais na maunawaan ang Kanyang payo at layunin, "Alalahanin ninyo ang mga dating bagay ng una: sapagkat Ako ang Diyos, at wala nang iba; Ako ang Diyos, at walang gaya Ko, na ipinahahayag ang wakas mula sa pasimula, at mula sa mga sinaunang panahon ang mga bagay na hindi pa nagagawa, na sinasabi, Mananatili ang Aking payo, at gagawin Ko ang lahat ng Aking kaluguran."

Sa talatang ikatlo ng ikasampung kabanata ng Isaias, itinatala ni Isaias ang tatlong mahahalagang tanong:

At ano ang inyong gagawin sa araw ng pagdalaw, at sa pagwawasak na darating mula sa malayo? Kanino kayo tatakbo upang humingi ng saklolo? At saan ninyo iiwan ang inyong kaluwalhatian? Isaias 10:3.

Ang pangwakas na tanong ay nagtutukoy na ang maluwalhating lupain ay nawawala ang kaniyang kaluwalhatian sa di-matuwid na dekreto. Ang kaluwalhatian ng Estados Unidos ay ang Saligang-Batas, na lubusang pinawawalang-bisa sa batas sa Linggo.

At tinitiyak ng Saligang-Batas sa sambayanan ang karapatan sa sariling pamamahala, sa pamamagitan ng pagtatadhana na ang mga kinatawang inihalal sa pamamagitan ng botong popular ang magpapasa at mangangasiwa sa pagpapatupad ng mga batas. Ipinagkaloob din ang kalayaan sa pananampalataya, at ang bawat tao ay pinahintulatang sumamba sa Diyos ayon sa dikta ng kaniyang budhi. Ang Republikanismo at Protestantismo ay naging mga saligang simulain ng bansa. Ang mga simulaing ito ang lihim ng kapangyarihan at kasaganaan nito. *The Great Controversy*, 441.

Ang Saligang-Batas ang tumutukoy sa kaluwalhati nang naiwan sa alabok sa batas ng Linggo.

“Kapag ang bansang kinilusan ng Diyos sa gayong kagila-gilalas na kaparaanan at nilukuban Niya ng kalasag ng Kanyang pagka-Makapangyarihan sa lahat ay tumiwalag sa mga prinsipyong Protestante, at sa pamamagitan ng sangay tagapagbatas nito ay nagbibigay ng pagsang-ayon at pagtataguyod sa Romanismo sa paghihigpit sa kalayaang panrelihiyon, kung magkagayo’y kikilos ang Diyos sa Kanyang sariling kapangyarihan para sa Kanyang bayang tapat. Isasagawa ang paniniil ng Roma, ngunit si Cristo ang ating kanlungan.” *Testimonies to Ministers*, 206.

Sa “di-makatarungang kautusan” ni Isaias, na siyang batas sa Linggo, naglaho ang kaluwalhatian ng Estados Unidos; at agad na nasasagot ang ikalawang tanong ni Isaias, sapagkat ang Estados Unidos ay propetikong tumatakas patungo sa United Nations, ang konpederasyon ng sampung hari sa Apocalipsis kabanata labing-pito, upang humingi ng tulong upang harapin ang pag-atake ng

Islam ng ikatlong “Woe”. Ang una sa tatlong tanong ay tumutukoy sa kalagayan ng kagibaan na dulot ng batas sa Linggo, na nagiging sanhi upang simulan ng Estados Unidos ang susunod nitong gawain ng pamimilit sa buong daigdig na tanggapin ang pagsasanib ng simbahan at estado, na kinakatawan ng pagkakaisa ng United Nations at ng Simbahang Katolika, na ang Papa ang namamahala sa di-banal na ugnayang iyon. Tinatawag nito ang kagibaang iyon na “ang araw ng pagdalaw”. Ang lahat ng mga propetikong katotohanang ito ay umaayon sa seremonya ng pagtatalaga ni Nebukadnezar para sa ginintuang larawan.

Ipagpapatuloy natin ang pagtalakay sa ikatlong kabanata ng Aklat ni Daniel sa susunod na artikulo.

Sa kasaysayan nina Nebukadnezar at Belsasar, nangungusap ang Diyos sa mga tao ng ating panahon. Ang kahatulang babagsak sa mga nananahan sa lupa sa panahong ito ay dahil sa kanilang pagtangi sa liwanag. Ang ating kahatulan sa paghuhukom ay hindi magbubuhat sa katunayang tayo’y nabuhay sa kamalian, kundi sa katunayang ating pinagwalang-bahala ang mga pagkakataong ipinadala ng Langit upang matuklasan ang katotohanan. Ang mga paraan upang maging bihasa sa katotohanan ay abot-kamay ng lahat; subalit, tulad ng haring mahilig sa kalayawan at makasarili, higit nating binibigyang-pansin ang mga bagay na nakaaakit sa pandinig, nakalulugod sa paningin, at nagpapalugod sa panlasa, kaysa sa mga bagay na nagpapayaman sa isip, ang mga banal na kayamanan ng katotohanan. Sa pamamagitan ng katotohanan natin masasagot ang dakilang tanong, ‘Ano ang dapat kong gawin upang maligtas?’ Bible Echo, Setyembre 17, 1894.